

Валери Иванов

Прокълваване

С годините се научих да побеждавам в себе си
и пороците,
които не притежавам...
Чужди вини ми висят на врата –
някакви черни поличби.
Заложник на странна съдба –
чувствам се ничий.
Смехотворно епизодичен,
провинциално романтичен –
мразя опеката варварска
и гневя се на наглите нарциси,
родени в смога на неграмотни облаци,
с културата своя махленска.
Обичам чистите нрави и помисли.
Презирам сериозните комикси.
Вероятно
разбирам ориста да си жив – по инерция...
В душата си нося смирение,
но време не стига.
Прокълваха ме врани и човки.
И късметът – нокът трева – преди изцеление –
свойски намига!
Кому?
Нима се превърнах в ширмовка?!

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11083>]